Κυριακὴ Α΄ Λουκᾶ (Λουκ. ε΄ 1-11)
24 Σεπτεμβρίου 2006

Στὸ ἀγαπημένο Του χῶρο, τὴ λίμνη τῆς Γεννησαρέτ, βρίσκουμε τὸν Χριστὸ νὰ διδάσκει τὸ λαὸ καὶ νὰ ἐξαγγέλει τὸ Εὐαγγέλιό Του. Καὶ ὅταν τελειώνει τὴ διδαχή, ἀπευθυνόμενος στὸν Ἀπόστολο Πέτρο, δίνει τὴν ἐντολὴ νὰ ρίξει τὸ δίχτυ, γιὰ νὰ πιάσουν ψάρια. Ἔτσι ἀρχίζει καὶ αὐτὰ διηγεῖται ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὸ Εὐαγγέλιό του, ποὺ σήμερα διαβάστηκε στὴν Κυριακάτικη θεία Λειτουργία.

Στὴν συνέχεια, καθὼς ἐξελίσσεται ἡ διήγηση, ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἐκφράζει τὴ δυσκολία τοῦ ἐγχειρήματος μετὰ καὶ τὴν ὁλονύκτια ἀποτυχία τους. Μὰ τελικὰ ὑπακούει στὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ λέγοντας, «ἀφοῦ ὅμως τὸ διατάζεις, μὲ τέλεια πεποίθηση καὶ ὑπακοή, θὰ ρίξω τὸ δίκτυο πάλι στὴ λίμνη».

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πλούσιο, γιατὶ ἦταν εὐλογημένο. Τόσα πολλὰ ψάρια δὲν εἶχαν ποτὲ ψαρέψει, μήτε εἶχαν δεῖ. Τώρα τὸ δίχτυ κοντεύει νὰ σπάσει ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ψαριῶν. Γι᾽ αὐτὸ προσκάλεσαν καὶ τοὺς ἄλλους ψαράδες ἀπὸ τὸ ἄλλο πλοιάριο νἄρθουν νὰ βοηθήσουν. Ἐπειδὴ ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, ποὺ φέρνει τὸν πλοῦτο εἶναι τέτοια, ποὺ ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ σηκώσει.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος, ψαρὰς ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν στὴ λίμνη Γεννησαρὲτ, γνωρίζει πὼς μιὰ τέτοια ἐπιτυχία στὸ ψάρεμα οὐδέποτε εἶχε συμβεῖ. Ἄρα λοιπὸν ὁ πλοῦτος αὐτῶν τῶν ψαριῶν ὀφειλόταν στὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ καὶ στὸ λόγο Του πρὸς τὸν Πέτρο καὶ τοὺς ἄλλους.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος αἰσθάνθηκε τὴ δύναμη τῶν λόγων τοῦ Διδασκάλου καὶ ἐπέδειξε ἐμπιστοσύνη καὶ ὑπακοὴ σ᾽ Αὐτόν. Τὸ πλῆθος δὲ τῶν ψαριῶν ἦταν ἡ ἀμοιβὴ στὴν ὑπακοή τους, τοῦ Πέτρου, τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωάννου. Γιατί ὅποιος ἐλπίζει καὶ ἀκολουθεῖ τὸν Χριστό, ἀκουμπώντας μὲ σιγουριὰ ἐπάνω Του, ποτὲ δὲν ντροπιάζεται, μήτε φεύγει ἀπογοητευμένος. Καὶ τελικὰ δὲν βγαίνει χαμένος, ἐκεῖνος ποὺ ἐμπιστεύεται τὸν Χριστό.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος, βρισκόμενος μπροστὰ στὸ θαῦμα τοῦ πλήθους τῶν ψαριῶν, αἰσθάνεται τὴν μικρότητα καὶ ἁμαρτωλότητά του καὶ παρακαλεῖ τὸν Χριστὸ νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ πλοιάριο.

«Ὅταν δὲ εἶδε ὁ Σίμων Πέτρος τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ πλῆθος τῶν ψαριῶν, ἔπεσε

κάτω στὰ γόνατα τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶπε· Ἔβγα ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ φύγε ἀπὸ ἐμένα Κύριε, γιατί εἶμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς καὶ εἶμαι ἀνάξιος νὰ Σὲ δεχθῶ στὸ πλοῖο μου». Πόσο ταιριάζουν τὰ λόγια τοῦ πολυπαθοῦς Ἰὼβ ποὺ μιλώντας στὸ Θεὸ αἰσθάνεται τὴ μηδαμινότητά του καὶ τὴν ἐκφράζει μὲ ἐτοῦτα τὰ λόγια: «Μέχρι τώρα μόνο μὲ τὰ αὐτιά μου ἄκουγα γιὰ Σένα, τώρα ὅμως Σὲ εἶδαν τὰ μάτια μου. Γι᾽ αὐτὸ ἐλεεινολόγησα τὸν ἑαυτόν μου, ἔλειωσα ἀπὸ ψυχικὴ συντριβή, αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι χῶμα καὶ στάχτη».

Συνεπῶς ἡ παρουσία καὶ ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ καθίσταται ἀποκαλυπτικὸς γιὰ τὴν γνωριμία τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἔτσι ἄλλωστε αἰσθάνθηκε ὁ ἀπόστολος Πέτρος. Τὸ φῶς τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ «ἀντανακλᾶ συγχρόνως καὶ στὴν καρδιά του καὶ ἀποκαλύπτει τὸν ἑαυτό του, ὅσο οὐδέποτε ἄλλοτε τὸν ἔχει γνωρίσει».

Θὰ συνεχίσει φυσικὰ τὴν ἐργασία του ὁ Πέτρος, ἀλλὰ μιὰ ἐργασία ὄχι μόνο μὲ τὰ χέρια. Τώρα περισσότερο θὰ ἐργαζέται μὲ τὴν καρδιά. Δηλαδὴ «ἐργασία ὄχι μόνο ἐξωτερική, ἀλλὰ καὶ ἐσωτερική». Ἐργασία βιοποριστικὴ γιὰ τὴν καθημερινὴ τροφή, ἀλλὰ καὶ ἐργασία πνευματικῆς ἀναγέννησης.

Ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς θέλει ὄχι μόνο νὰ μᾶς παρέχει πλούσια τὰ δῶρα Του γιὰ τὶς καθημερινὲς ἀνάγκες μας ἀλλὰ διὰ τοῦ λόγου τοῦ Εὐαγγελίου Του νὰ παρέχει πνευματικὴ τροφὴ γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς ψυχῆς.

Ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος ἀπολαμβάνοντας τὰ πλούσια δῶρα Του, τρέφεται καὶ ἱκανοποιεῖ τὶς ἀνάγκες τῆς ζωῆς. Καὶ μεταλαμβάνοντας τῆς γλυκύτητος τῶν λόγων Του, αἰσθάνεται τὴν ἐνδόμυχη ἀνάγκη νὰ Τὸν εὐχαριστήσει καὶ νὰ δοξολογήσει καθημερινῶς τὸ μεγάλο ὄνομά Του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα ἐκεῖ ποὺ βρίσκουμε ἀδιέξοδα, ἀδυναμίες καὶ ἀποτυχίες, αἴφνης μὲ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἢ μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ ὀνόματός Του, τὰ πάντα νὰ ἀνατρέπονται. Καὶ ἐκεῖ ποὺ πρῶτα ὑπῆρχεν ἀδιέξοδο, τώρα νὰ ἀνοίγονται δρόμοι μὲ λύσεις. Ἐκεῖ ποὺ δείχναμε ἀδυναμίες γιὰ ἕνα ἔργο, τώρα νὰ βρίσκουμε δυνάμεις καὶ κουράγιο, γιὰ νὰ προχωρήσουμε. Καὶ ἐκεῖ ποὺ ἐμεῖς ἀποτυχαίνουμε καὶ ἀπογοητεύομαστε, νὰ γεμίζουμε τὶς ὑπάρξεις μας μὲ ἐλπίδα καὶ σιγουριὰ πὼς θὰ πετύχουμε.

Ὅλ᾽ αὐτὰ ἢ κάποια ἀπ᾽ αὐτά, τὰ ἔχουμε ζήσει, τὰ ἔχουμε ἀντιμετωπίσει. Νὰ λοιπὸν πὼς δὲν εἴμαστε μόνοι· δὲν βαδίζουμε ξεχασμένοι. Γιατί δίπλα μας συμπαραστέκεται μὲ διάκριση ὁ Χριστός. Ἀρκεῖ ἐμεῖς νὰ ζητήσουμε τὴ δική Του ἀρωγὴ καὶ ν᾽ ἀφήσουμε τὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς μας, γιὰ νὰ διαβεῖ καὶ νὰ

ἀναδομήσει τὶς ὑπάρξεις μας.

Ἀρχιμ. Ν.Π.